Orbulator-agenten

av Bobbie Peers

Aschehoug

Denne boken er produsert på et miljøgodkjent trykkeri

© 2017 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
www.aschehoug.no

Omslagsillustrasjon: Nikolai Lockertsen
Omslagsdesign: Gisle Vagstein/deTuria Design
Satt med Adobe Garamond Pro 13/18,3 hos Framnes Tekst & Bilde as
Papir 80 g Holmen book Cream 1,8
Trykk og innbinding: Nørhaven AS / Bokbinderiet Johnsen AS
Printed in Denmark 2017

ISBN 978-82-03-26276-0

Big Ben, London

Den verdensberømte klokka ruvet svart over storslåtte bygninger. Grått månelys ble reflektert i urskiva. De gigantiske viserne sto på halv fire. Det bruste lett fra Themsen som rant like ved. London var på sitt mest søvnige nå.

Det var så stille at man fra gata kunne høre urverket i klokketårnet langt der oppe. Men tikkingen i nattemørket ble snart erstattet av noe annet.

Skritt.

I det dunkle lyset fra en lyktestolpe kunne man se skyggen av et menneske vokse i takt med skrittene. En høy skikkelse kom til syne og stoppet foran gjerdet rundt Big Ben.

Mannen hadde bredbremmet hatt og lang frakk. Han kikket opp på urskiven. Et øyeblikk sto han helt stille, som en urørlig statue i den mørke gata. Så, med et kjapt byks, hoppet han over gjerdet og gikk bort til klokkeveggen. Han famlet i lommene og fant til slutt det han lette etter: en liten metalldør som ikke var større enn en fyrstikkeske. Han strøk en blek hånd over den ruglete klokkeveggen og som om veggen var magne-

tisk, festet han den lille metalldøra på den. Med en rekke klikk og mekaniske bevegelser, begynte metalldøra å vokse. Den ble større og større. Helt til den var på størrelse med en vanlig dør.

Mannen kikket seg vaktsomt omkring før han åpnet døra, gikk inn og lukket den etter seg.

Kort tid etter gikk døra opp igjen og mannen kom ut. Nå holdt han noe i hendene. Det så tungt ut og var tullet inn i et skittent klede.

Han lukket døra etter seg. Den krympet, og mannen pirket den ut fra veggen. Han la den tilbake i lomma og så seg rundt, før han hoppet over gjerdet og ble borte i mørket.

Lyden av skrittene hans forsvant, og det ble helt stille. Enda stillere enn før.

Big Ben hadde sluttet å slå.

I et hemmelig kontrollsenter på Institutt for Posthuman Forskning i England, blinket en rød alarmlampe. Under lampa sto det: BIG BEN, LONDON. En forskremt tekniker kikket opp. Han satte kaffen i vrangstrupen og brøt ut i et voldsomt hosteanfall. Hele tiden med blikket festet på den blinkende lampa.

«Ring Goffman», sa han med dirrende stemme. «Nå!»

KAPITTEL 1

«William …», sa en stemme.

William snudde seg og trakk puta over hodet.

«William …», sa stemmen igjen. «Du må stå opp.»

«Vent litt», gryntet William. «Bare litt til.»

«NÅ! WILLIAM!»

Han satte seg opp og så seg omkring. Håret sto til alle kanter og øyelokkene føltes tunge som bly. Han kikket på laptopen på nattbordet. Bestefars ansikt smilte mot ham fra skjermen.

«Jeg får trøbbel med moren din hvis jeg ikke får deg opp i tide», sa bestefar. «Så kom deg opp, samme hvor trøtt du er.»

«Vet …», sa William og vippet føttene over sengekanten. Gulvet var kaldt og han fikk lyst til å gjemme seg under dyna igjen. Akkurat nå syntes han at bestefar var heldig som var et dataprogram. Da slapp han å stå opp om morgenen.

«Du har nitten minutter på deg før du må være ute av døra», sa bestefar.

William reiste seg og fant frem klærne sine.

Siden både mamma og pappa nå var i jobb, var det bestefars ansvar å sørge for at William kom seg tidsnok på skolen. Etter at pappa hadde fått exo-skjelettet fra Instituttet, kunne han be-

vege seg rundt uten rullestol. Nå hadde han fått jobb på det lokale museet. Det samme museet hvor William for litt over et år siden hadde løst verdens vanskeligste kode. Koden som snudde opp ned på livet hans.

«Hvor mange dager er det igjen nå?» sa William og trakk genseren over hodet.

Han visste svaret, men likte å høre bestefar si det. Det var blitt et ritual de utførte hver morgen. William kunne nesten ikke vente med å komme tilbake til Instituttet.

«Elleve dager», sa bestefar og smilte. «Og du har femten minutter igjen før bussen går. Du får koble meg fra.»

William gikk bort til laptopen.

«Ha en fin dag», blunket bestefar. «Og styr unna trøbbel.»

«Du og», sa William og vinket. Han skrudde av dataen og trakk ut minnepinnen.

Så gikk han bort til det store skrivebordet han hadde fått av bestefar. Han la minnepinnen forsiktig ned i skuffen før han fant frem en liten nøkkel og låste den.

Ti minutter senere løp William ned oppkjørselen utenfor huset. Han hadde smurt seg en brødskive i siste liten og tok en stor bit av den idet han svingte ut på fortauet. Og bråstoppet. Det sto en mann rett foran ham. Han hadde rød uniform, og og en hatt trukket så langt ned at bremmen skjulte ansiktet. I hendene holdt han en liten, grå pakke.

«William?» sa han.

William nølte.

«William Wenton?» gjentok mannen og tok et skritt nærmere. Det klikket når han gikk. William gløttet ned på skoene til mannen. De var hvite og svarte. Hadde han på seg steppesko?

William så seg rundt. Det var helt stille i gata. Bak mannen sto en rød postbil. Den så gammel ut. Oppskrapt og bulkete.

«Jeg har en superviktig ekspresslevering til William Wenton», sa mannen. «Er det deg?»

William tvang den store biten med brødskive ned i svelget. «Ja», svarte han omsider.

«Har du legitimasjon?» sa postmannen.

«Eh.» William stakk hånda i lomma og trakk opp busskortet.

«Ikke noe med bilde på?»

«Navnet mitt står der», sa William og pekte.

Postmannen mumlet noe for seg selv mens han satte pakken forsiktig ned på bakken. Han gransket busskortet.

«Ok», sa han etter en stund, og tok et skritt bakover. «Jeg tror deg. Det er en ære å endelig møte deg, unge herr Wenton.» Han bukket og tappet skoen et par ganger mot asfalten. Så ga han tilbake busskortet og holdt frem pakken. «Her.»

William tok imot og ble overrasket over hvor tung den var.

«Hva er det?» sa han og ristet litt på pakken.

«Forsiktig», sa postmannen. «Den må behandles varsomt. Og du må være alene når du åpner den.»

«Alene?»

William prøvde å møte blikket til postmannen, men skyggen fra bremmen dekket fremdeles ansiktet hans.

«Helt mutters alene. Dette er ikke en dans for to.»

Plutselig hørte William bussen nede i gata.

«Jeg må stikke», sa han og la på sprang mot busstoppet.

«Forsiktig», hørte han mannen rope etter seg.

William kom frem til busstoppet akkurat idet dørene til bussen gled opp. Da han steg om bord, snudde han seg og så mot innkjørselen. Postmannen sto fremdeles og stirret på ham. Men da William hadde funnet seg et sete og bussen kjørte forbi huset hans, var den mystiske postmannen forsvunnet.